

Seraj Assi:

Våldet i Palestina och Israel är det tragiska resultatet av ett brutalt förtryck

[Ur [Jacobin magazine](#), 8 oktober 2023. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

De tragiska scener som utspelar sig i Palestina och Israel är en isande påminnelse om de fasor som ockupation skapar – och hur brådskande det är att avveckla Israels blockader och apartheidsystem.

Under de tidiga morgontimmarna i lördags [7 oktober] bröt sig dussintals medlemmar i den palestinska militanta gruppen Hamas, under en spärrelad av raketer avfytrade från Gaza, ut ur blockaden av Gazaremsan, bröt sig igenom säkerhetsbarriärerna och stormade in i närbelägna israeliska städer och dödade hundratals personer och tog andra som gisslan i ett aldrig tidigare skådat överraskningsanfall.

Det var en massiv operation, som Hamas hyllade som ”Al-Aqsa-stormen”. En landsförvisad Hamasledare, Saleh al-Arouri, sa att operationen var ett svar ”på ockupationens brott”. Hamas uppmanade alla palestinier att ansluta sig till kampen, och förkunnade: ”Idag återerövrar folket sin revolution.”

Israel tillkännagav omedelbart ett krigstillstånd och inledde som hämnd flygangrepp mot Gaza, och dödade mer än 400 palestinier, de flesta civila. Israels premiärminister Benjamin Netanyahu lovade att ”utkräva en kraftfull hämnd” mot palestinerna, och kallade Gaza en ”ondskans stad” och utlovade att förvandla den till ”städer i ruiner”. Den israeliska försvarsministern Yoav Gallant har redan godkänt en genomgripande mobilisering av reservister.

De tragiska scener som utspelar sig i Gaza och Israel är en isande påminnelse om att ockupation och förtryck har ett pris. Ty sanningen är, att när man spärrar in 2 miljoner människor på 364 kvadratkilometer, utsätter dem för en skoningslös belägring utan något slut i sikte, utan någon väg in eller ut, med drönare och raketer som flyger uppe i luften dag och natt, med ständig övervakning och förföljelser, nästan helt utan kontroll över sina dagliga liv – då kommer de fördrivna till sist att revoltera.

Våldet var inte oprovocerat, som ledande media har utmålat det. Det har varit i görningen och legat och grott i varenda hörn av landet.

På Västbanken vacklar den palestinska staden Jenin fortfarande från förödelsen efter ett skoningslöst israeliskt angrepp som förvandlade staden till ett raserat spöklandskap. Den lilla staden Huwara har ännu inte hämtat sig från de dödliga fasor som bosättare utsatte dess invånare för.

Hittills i år har Israels militära styrkor dödat mer än 200 palestinier på Västbanken.

För att göra livet till ett helvete för palestinier har bosättarmobbar och extrema högergång, med stöd och uppmuntran från Israels ultranationalistiska regering, spridit skräck och åstadkommit förödelse bland palestinier, bränt ner byar och hus, och lynchat och mördat civila ostraffat.

I Jerusalem har israeliska soldater och säkerhetsstyrkor låtit bosättarmobbar löpa amok, vräkt

palestinska familjer med våld och ockuperat deras hem. Under den judiska högtiden Sukkot stormade bosättare in i Al-Aqsamoskén i Jerusalem, organiserade provocerande rundturer, förföljde och misshandlade gudstjänstbesökare och spottade på kristna.

Palestinierna i Gaza har tynat bort under belägringen. Inklämda på en smal jordremsa som kallats världens största utomhusfängelse, har Gazaborna sedan nästan två decennier lidit under en brutal blockad, och Israel har utsatt dem för upprepade flygangrepp och plundringar, militära operationer och kollektiv bestraffning. Majoriteten av de 2 miljoner människorna hankar sig fortfarande fram hopträngda i flyktingläger under outhärdliga förhållanden. Den tidigare befälhavaren för den Israeliska försvarsmakten (IDF), Benny Gantz, har med syftning på Israels invasion av Gaza 2014 skrivit om att ”bomba Gaza tillbaka till stenåldern”. IDF beskriver sin taktik i Gaza som att ”klippa gräs”.

I årtionden har Israel krävt ovillkorlig kapitulation från sina offer och har vägrat godta någon som helst protester. Budskapet har varit otvetydigt: en demokratisk taktik är meningslös. Även när palestinierna omfattade icke-våldsmotstånd – strejker, demonstrationer, etc. – möttes de av brutalt våld från Israels sida.

Den första intifadan, ett folkligt palestinskt uppror som 1987 bröt ut i flyktinglägret Jabalya i Gaza, krossade brutalt av israeliska trupper, och gav upphov till Hamas och andra militanta grupper. I september 2000 blev Gaza det symboliska slagfältet för den andra intifadan, då 12-årige Muhammad al-Dura sköts till döds i sin faders armar i en vägkorsning nära flyktinglägret Bureij i Gaza och blev en ikonisk bild för upproret. Mer än 5.000 palestinier dödades av Israel under den första och andra intifadan.

När flyktingar i Gaza 2018 organiserade den ”Stora återvändarmarschen” för att högtidlighålla årsdagen av Nakba (eller ”katastrofen”, den massiva fördrivningen av palestinier när Israel grundades), svarade israeliska trupper med att under en period av 6 veckor döda mer än 150 demonstranter och skada 10.000 andra, inklusive barn och journalister. En FN-rapport drog senare slutsatsen att israeliska soldater och ledare begick brott mot mänskligheten och avsiktligt använde skarp ammunition mot civila.

Israels hämningslösa brutalitet i Gaza har skapat en generation av palestinier som har tappat tilltron till icke-våldsmotstånd, och på så sätt gjort den senaste explosionen lika tragisk som oundviklig. De unga palestinska män som stormade in i Israel från Gaza denna helg agerade av desperation och såg ingen annan utväg ur förtrycket och den omänskliga blockaden.

Även Västbanken står på randen till en explosion. Liksom Gaza är Västbanken belägrad, och mer än en halv miljon människor bor på mer än 140 bosättningar med enbart judar som Israel har byggt på palestinsk mark och palestinska hem. Omkring 3½ miljoner palestinier bor i segregerade områden bakom Israels ”apartheidmur” och den nybyggda ”apartheidvägen” – och i städer instängda mellan judiska bosättningar och ett nätverk av segregerade vägar, säkerhetshinder och militära anläggningar. För palestinier som bor här innebär apartheid inte bara segregation, utan också ett omänskligt liv under en ockupation: misshandel, skjutningar, mord, lynchningar, utgångsförbud, militära gränskontroller, rivningar av hus, massarresteringar, långvariga fängelsestraff, och internering utan rättegång.

Den pågående våldsexplosionen är det israeliska apartheids grymma verklighet, kulmen på

årtionden av ockupation av ett statslöst folk som har berövats grundläggande mänskliga rättigheter och friheter. Om inte de grundläggande orsakerna avskaffas – belägringen hävs, apartheidsystemet och ockupationen avslutas – så kommer våldet att på ett tragiskt sätt fortsätta att hemsöka palestinier och israeler under årtal framåt.